

KRISTINA OHLSSON

MUMMIO-
MYSTERI

WS04

MUITA KRISTINA OHLSSONIN TEOKSIA

Lasilapset

Hopeapoika

Kivienkelit

Zombikuume

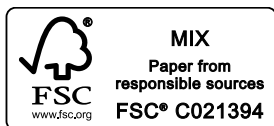
Ihmissuden salaisuus

KRISTINA OHLSSON

MUUMIO-
MYSTEERI

Suomentanut Pekka Marjamäki

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos
MUMIENS GÅTA

Copyright © Kristina Ohlsson 2018
Published by agreement with Salomonsson Agency
Suomenkielinen laitos © Pekka Marjamäki ja WSOY 2021

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-44564-8

Painettu EU:ssa

Vettä oli satanut yötä päivää viikon ajan, kun niittyaukealle avautui valtavana ammottava kuoppa. Maa sortui keskellä yötä kun kaikki olivat nukkumassa. Kaikki paitsi Herbert. Hän kieriskeli sängyssä unta saamatta. Hän ei tajunnut, mikä kumma häntä valvotti. Huoneessa ei ollut sen paremmin liian kuuma kuin liian kylmäkään. Talossakin oli aivan hiljaista. Ulkoa kuului vain sateen ropinaa, mutta siitä hän piti.

Herbert potkaisi peiton yltään ja hiipi ulos huoneestaan. Lattia narisi jalkojen alla. Hän pysähtyi ja jäi kuuntelemaan, mutta hänen isoveljensä Fabianin huoneesta ei kuulunut pihaustakaan. Herbert melkein päpettyi. Hän huokaisi vaisusti ja raapi päätään. Oli toisaalta hyväkin, että Fabian nukkui. Herbert tiesi, mitä isovelji olisi sanonut, jos tämä olisi huomannut hänen olevan hereillä.

– Sinun on paras vain lakata miettimästä, mikset pysty nukahtamaan. Lue vaikka kirjaa tai tee jotain muuta. Valvominen ei ole vaarallista. Vaikeiden asioiden vatvominen on kuitenkin parempi jättää päiväsaikaan.

Se oli helpommin sanottu kuin tehty. Etenkin jos oli paljon asioita vatvottavana. Herbert murehti ennen muuta isoisän puolesta. Viime syksynä ukin vointi oli huonontunut. Hän oli sairastunut keuhkokuumeeseen ja päätynyt sairaalaan. Sen jälkeen hän oli saanut aivo-verenvuodon. Taas. Aivan niin kuin muutama vuosi sitten. Tällä kertaa isoisä ei ollut päässyt kotiin yhtä nopeasti. Hänen oli pakko opetella kävelemään uudestaan. Lisäksi hänen piti oppia puhumaan selkeämmin. Paljon selkeämmin. Ihan alussa, heti isoisän sairastuttua, Herbertin oli ollut todella vaikea ymmärtää, mitä hän yritti sanoa.

Viime viikkojen aikana ukin vointi oli kuitenkin kohentunut huomattavasti. Niinkin paljon että hän saisi palata pian kotiin. Ja se huolestutti Herbertiä. Oli tietenkin mahtavaa, että ukki tulisi takaisin, mutta miten kaikki sitten sujuisi? Isoisä oli aiempaa höpөрömpi, ja hänen kävelynsä oli vielä huteraa.

Herbertin mieltä vaivasi toinenkin asia. Isoisä tulisi kotiin pääsiäisen jälkeen. Fabian ei kuitenkaan halunnut tehdä mitään erityistä viikon päästä alkavan pääsiäisloman aikana. Isoveli olisi itse silloin töissä, ja

häntä alkoi ärsyttää heti kun Herbert vain mainitsikin lomastaan.

Herbert kävi vessassa ja hiipi sitten takaisin huoneeseensa. Hän kömpi sänkyyn ja veti peiton ylleen. Hän makasi pitkään kattoon tuijottaen. Seinän takaa kuului Fabianin yskäisy. Herbertistä oli mukava tietää, että isovelji oli talossa. Ukki saisi oman huoneensa jälleen käyttöönsä, kun hän tulisi kotiin. Fabianin pitäisi sitten siirtyä vierashuoneeseen.

Herbert haukotteli.

Hän oli tietysti iloinen, että Fabian oli pitämässä hänestä huolta. Olisi kamalaa, jos elämä olisi samanlaista kuin ennen. Ennen kuin Herbert oli saanut tietää, että hänellä oli veli. Ennen kuin Fabian oli muuttanut Eldsalaan. Silloin kunnan virkailijat olivat halunneet lähettää Herbertin sijaisperheeseen. Ihan vain siksi, ettei isoisa ollut pystynyt huolehtimaan hänestä riittävän hyvin.

Herbert painoi silmät hitaasti kiinni. Hän ei saisi takuulla unta lainkaan.

Se oli varmaa.

Siitä ei ollut –

Äkkiä hän kuuli pamauksen.

Pam.

Tai pamaus ei ehkä ollut oikea sana. Kuulosti pikemminkin siltä kuin iso ilmapallo olisi puhjennut. Ääni oli ollut vaimea ja kumea.

Herbert nousi välittömästi istualleen. Hän oli taas täysin hereillä.

Mitä oli tapahtunut?

Hänen sydämensä pamppaili.

– Fabian?

Talossa oli kuitenkin hiljaista. Fabian ei tuntunut heränneen.

Herbert istui sängyssään kuin kivettyneenä. Pikkuhiljaa sydämen lyönnit tasaantuivat. Mikä hänen kuulemansa ääni oli oikein ollut?

Uteliaisuus vei lopulta voiton. Hän meni ikkunaan ja veti rullaverhon ylös. Ulkolampun kajo valaisi talon takapihaa. Herbert ei nähnyt pihalla mitään erityistä.

Hän veti verhon alas ja säntäsi keittiöön. Keittiön ikkunasta näki tielle. Hän tähyili ulos pitkään. Tielläkään ei ollut ihmisiä, ei autoja, ei mitään.

Olenko minä kaikista Eldsalan asukkaista ainoa, joka on hereillä, Herbert ajatteli. Eikö kukaan muu kuullut pamausta?

Tien toisella puolella oli ukin majatalo. Siellä asui tällä hetkellä vain kolme vierasta. Herbert tutkaili majataloa tarkoin. Kaikki ikkunat olivat pimeinä.

Hän haukotteli jälleen.

Ja nyrpisti nenäänsä.

Mikä täällä oikein haisi?

Herbert ei tunnistanut oudon tuntuista hajua. Vai... oliko se peräisin roskakorista? Hän nuuhkaisi ilmaa. Ei tosiaankaan. Siitä huolimatta Herbert avasi tiskipöydän kaapin. Roskis oli tyhjä. Fabian oli vienyt pussin ulos ennen nukkumaan menoa.

Herbert meni takaisin sänkyyn. Nyt hän oli tosissaan väsynyt. Hänen huoneessaan ei haissut yhtä pahalta kuin keittiössä. Oikeastaan siellä ei haissut miltään.

Herbert sulki silmänsä.

Eldsala ei ollut samanlainen kuin muut kaupungit. Eldsala oli erityinen paikka. Siellä tapahtui asioita, joita ei voinut tapahtua muualla. Kaikki oli alkanut viime kesänä riehuneesta zombikuumeesta. Siitä tosin tiesivät vain Herbert ja muutama muu.

Entä jos jotain on taas tekeillä, Herbert ajatteli. Entä jos Eldsalassa on jälleen kerran tapahtumaisillaan jotain kamalaa?

Kun Herbert heräsi, sade oli viimeinkin lakannut. Hänen paras kaverinsa Sally soitti ja kysyi, haluaisiko hän lähteä tekemään jotain hauskaa. Herbert oli nukkunut aivan liian vähän ja tuskin edes tajusi, mitä Sally sanoi. Sitten hän muisti, mitä yöllä oli tapahtunut, ja ponnahti ylös sängystä. Puoli tuntia myöhemmin hän ja Sally kävelivät kohti niittyaukealla olevaa tuulimyllyä.

Oli kevät ja taivas oli pilvetön. Sally kuunteli tarkoin, kun Herbert kertoi mitä oli kuullut yöllä. Mutta mitä pidemmälle Herbert tarinassaan pääsi, sitä enemmän häntä alkoi epäilyttää koko juttu. Niin kuin Sallyakin.

– Siinäkö kaikki? Sally kysyi. – Kuulit siis pamauksen. Mitä sitten tapahtui?

Herbert kohautti olkapäitään.

– Ei oikeastaan muuta.

Sally huokaisi.

– Ajattele, jos tuulimyllyn katosta on satanut sisään, hän sanoi. – Mehän emme ole käyneet siellä kymme-
neen päivään.

Sally ei selvästi halunnut jutella Herbertin kuule-
masta pamauksesta.

Herbert katsoi aurinkoa silmät sirrillään.

– Ei myllyn katto ole ennenkään vuotanut.

Oli sunnuntai, eikä heillä ollut mitään tekemistä. Tuulimylly oli heidän lempipaikkansa. He olivat ihas-
tuneet myllyyn sen jälkeen, kun Sally oli löytänyt
yläkerran salahuoneeseen vievän luukun. Huone oli
heidän ikioma piilopaikkansa.

– Onko varma, että ukkisi tulee pian kotiin? Sally
kysyi.

Hän oli esittänyt saman kysymyksen ainakin kym-
menen kertaa tämän viikon aikana. Ikään kuin hän
olisi olettanut, että isoisä jäisi hoitokotiin koko loppu-
elämäkseen.

Herbert potkaisu kärsimättömänä metsäpolulla loju-
vaa käpyä.

– Olen sanonut jo monta kertaa, että ukki tulee
pääsiäisen jälkeen, hän kivahti.

– Anteeksi nyt, että kysyin.

Herbert poti huonoa omaatuntoa siitä, että oli kuu-
lostanut niin nyreältä. Häntä vain pelotti, että jotain

voisi mennä vikaan. Eikä pitänyt unohtaa sitäkään, että Fabian olisi töissä koko pääsiäisloman.

Herbertillä ja isoisällä oli aina ollut tapana keksiä jotain kivaa tekemistä silloin kun koulusta oli lomaa. Kerran he olivat matkustaneet Tukholmaan, kerran taas Kööpenhaminaan. Fabian kuitenkin suhtautui asiaan toisella tavalla. Hän toimi lääkärinä Eldsalan sairaalassa, ja hänestä työnteko oli tärkeämpää kuin Herbertin pääsiäisloma.

Sitä paitsi Fabian halusi ”valmistella talon”, niin kuin hän asian ilmaisi. Herbert ei ollut ensin tajunnut, mitä hän tarkoitti.

– Taloa täytyy muokata ukin tarpeiden mukaan, Fabian oli selittänyt. – Meidän pitää esimerkiksi poistaa kaikki kynnykset. Muuten ukki saattaa kompastua, kun hän kävelee rollaattorinsa kanssa.

Herbertin vatsaa alkoi koskea, kun hän vain ajatteli-kin asiaa. Hän ei pitänyt siitä, että taloon tehtiin muutoksia. Pian kaikki kynnykset olisi poistettu. Herbert mietti, miten pitkään kestäisi, ennen kuin ne voitaisiin laittaa takaisin paikalleen.

– Entä sinä? hän kysyi Sallylta. – Ovatko teidän vanhemmat päättäneet, mitä te teette pääsiäislomalla?

Sally huokaisi.

– Olemme vain kotona. Niin kuin sinä ja Fabian-kin. Supertylsää.

Herbert katsoi Sallya. Tämä näytti surulliselta.

– Juostaanko kilpaa? hän ehdotti. – Sitten kun päästään niitylle.

Sallyn ilme kirkastui. Hän oli ryhtynyt treenaamaan juoksua ja oli nykyään melkein yhtä nopea kuin Herbert. Moni asia oli muuttunut viime aikoina.

– Okei, Sally sanoi.

He riensivät metsän poikki. Niitty häämötti puiden lomitse. Pian he tulisivat aukealle.

Samassa he haistoivat ilmassa leijuvan kammottavan löyhkän.

Herbert pysähtyi niille sijoilleen. Hän jäi nieleskelemään tyhjää. Metsässä lemusi samalta kuin viime yönä keittiössä.

– Haistatko tuon? Herbert kysyi.

Typerä kysymys. Sally oli kalpea ja näytti pahoinvoivalta.

– Hyi olkoon! hän puuskahti.

– Pamauksen jälkeen haisi ihan samalta, Herbert sanoi.

Hän yritti selvittää, mistä löyhkä oli lähtöisin. Haju oli kerrassaan hirvittävä. Nenää melkein kirveli, kun hän hengitti.

He kiiruhtivat ulos metsästä ja pysähtyivät niittyaukean reunalle.

Löyhkä ei ollut hälvennyt ollenkaan. Se tuntui itse asiassa entistä pahemmalta.

– Valmiina? Sally sanoi ja asettui lähtöasentoon.

Haju ei ilmeisesti häirinnyt häntä. Sally todellakin halusi juosta kilpaa tuulimyllylle.

Herbert ei hievahtanutkaan.

Mitä oikein oli tapahtunut?

Hän räpytti silmiään monta kertaa. Hänen oli täytynyt nähdä väärin.

– Sally, hän sanoi hiljaa. – Niityssä on jotakin vikaa.

Sally nousi empien seisomaan.

– Miten niin?

Sitten hän vaiken.

Vähän matkan päässä oli maahan ilmestynyt iso kuoppa.

Tai kuoppa oli sinänsä väärä sana.

Näytti melkein siltä kuin joku olisi kaivanut keskelle niittyä pienen järven, mutta unohtanut täyttää sen vedellä.

He perääntyivät hitaasti kuopan luota.

– En yhtään ymmärrä, Sally sanoi. – Mitä on tapahtunut?

Herbert vilkuili huolissaan puolelta toiselle. Entä jos muualle päin niittyä oli syntynyt lisää samanlaisia vaarallisia kuoppia?

– Mitä nyt tehdään? Herbert kuiskasi.

– Meidän täytyy hakea apua, Sally mutisi.

Herbert nyökkäsi. Avun hakeminen tuntui hyvältä ajatukselta. Sally alkoi kuitenkin epäröidä.

– Mitä nyt? Herbert sanoi. – Ei kai metsän läpi käveleminen voi olla vaarallista? Mehän tulimme sieltä.

Hän yritti kuulostaa mahdollisimman vakuuttavalta.

– Kuka tässä apua tarvitsee? Sally kysyi. – Tai siis... eikö meidän pitäisi mennä tarkistamaan tilanne? Sitten tietäisimme, mitä sanoa, kun kerromme tästä muille.

Sallyn sanoissa oli perää.

Herbert otti varovasti askeleen eteenpäin. Sitten toisen. Sally seurasi hänen esimerkkiään. He tiensivät vähitellen tahtiaan. Ilmassa leijuva lemu kutittinää. Herbert nosti takkinsa kaulusta niin että se peitti nenän ja suun. Pian ystävykset seisoivat kuopan reunalla ja katsoivat alas.

Herbert haukkoi henkeään.

Kuoppa oli syvä. Ja leveä. Herbert ei käsittänyt, mihin kaikki multa oli kadonnut. Oliko se vain vajonnut maan sisään? Vai kadonnut jotenkin muuten?

– Mitä tuolla alhaalla on? Sally kysyi.

Herbert ihmetteli samaa. Kuopan pohjalla oli jonkinlainen rakennelma. Se muistutti kivistä tehtyä muuria. Mutta miten kukaan olisi voinut rakentaa muurin syvälle maan alle?

– Näkyykö siellä ketään? Herbert kuiskasi.

– En usko.

Samassa kuopan reunalta valahti pohjalle iso möhkäle maata, joka vei mullassa kasvaneet heinäkorret mukanaan.

Herbert ja Sally perääntyivät nopeasti taemmas.

– Emme ole turvassa täällä, Sally totesi.

He riensivät takaisin metsään. Tällä kertaa he juoksivat koko matkan kotiin asti.

– **M**aanvajoama, Fabian sanoi.
 – Maanvajoama? Herbert toisti hitaasti.

He olivat tulleet takaisin niitylle. Alue oli nyt täynnä ihmisiä. Poliisit ja palomiehet olivat eristämässä kuoppaa, jotta kukaan ei pääsisi sen lähelle.

– Sillä nimellä tällaisia kuoppia kutsutaan, Fabian sanoi. – Vajoamat ovat tosi inhottavia. Niitä voi syntyä missä tahansa. Mullan alle kerääntyy ensin paljon kaasua, sitten maaperä sortuu ja tuloksena on iso kuoppa.

Herbert ei ollut ikinä kuullut mitään yhtä outoa. Mutta nyt hän ainakin tiesi, mistä hänen viime yönä kuulemansa kumea pamaus oli lähtöisin.

Herbert ja Sally olivat juosseet kertomaan Sallyn äidille, mitä oli tapahtunut. Sallyn äiti ei ollut kuitenkaan ymmärtänyt, mitä he olivat tarkoittaneet. Asia valkeni

hänelle vasta kun hän tuli heidän mukanaan niitty-aukealle ja näki kuopan omin silmin. Herbert oli soittanut Fabianille ja pyytänyt myös tätä tulemaan niitylle.

Lopulta paikalle oli hälytetty poliisi ja palokunta. Heillä ei kuitenkaan tuntunut olevan mikään kiire.

Niityllä lemusi edelleen kammottavalta. Herbertin huomio oli kuitenkin kohdistunut niin tiiviisti kuopan pohjalla olevaan kivimuuriin, ettei hän pannut hajua enää merkille.

– Nyt mennään kotiin, Fabian totesi. – Emme voi jäädä tähän seisoskelemaan.

Herbertin mielestä Fabianilla oli turhan kiire pois. Kuinka usein pääsi tutkailemaan maahan syntynyttä jättimäistä kuoppaa?

– Haluaisin nähdä, mitä poliisit tekevät.

– Poliisien ja palomiesten täytyy saada tehdä työnsä rauhassa, Fabian sanoi. – Tällaiset vajoamat saattavat olla hengenvaarallisia.

– Kuoppa on tosi iso, Sally sanoi.

– Siksi onkin tärkeää, että pysytte poissa niityltä, Sallyn äiti huomautti. – Niin kauan kunnes tänne on taas turvallista tulla. Onko selvä?

Sally ja Herbert nyökkäsivät.

– Täällä haisee kauhealta, Sally sanoi.

– Haju on lähtöisin maaperään kerääntyneestä kaasusta, Fabian sanoi. – Se hälvenee kyllä pian.

– Mikä tuo muuri kuopan pohjalla on? Herbert kysyi.

Muuri tuntui väärältä sanalta, mutta Herbert ei keksinyt muutakaan.

– Muuri? Fabian ihmetteli ja kurkisti kuoppaan.
– Ahaa, tuo. Ei itse asiassa aavistustakaan. Siitä saa joku muu ottaa selvää. Tulkaa, nyt mennään.

He poistuivat niittyaukealta. Sally ja hänen äitinsä menivät kotiinsa, ja Herbert ja Fabian jatkoivat kohti isoisän taloa.

Fabian katsoi kelloaan.

– Minun täytyy hoitaa eräs asia. Sopiiko, että kävelet yksin kotiin ja minä tulen vähän myöhemmin?

– Totta kai, Herbert sanoi.

Fabian näytti huojentuneelta. Hän näytti huojentuneelta aina, kun Herbert suostui hänen ehdotuksiinsa. Herbert kaipasi ukkia. Ukki oli paljon Fabiania rennompi. Ja verkkaisempi. Mikä oli sinänsä ongelmallista, sillä ukki ei aina ehtinyt tehdä kaikkea, mitä olisi pitänyt. Lisäksi hän väsyi nopeasti ja meni usein hämilleen. Joskus Herbert toivoi, että hänellä olisi aikakone. Silloin hän voisi matkustaa ajassa taaksepäin ja auttaa isoisää pysymään vetreänä ja terveenä.

Herbert selvitti varovasti kurkkuaan. Hän yrittäisi vielä viimeisen kerran saada isoveljeä muuttamaan mieltään pääsiäisestä.

– Ai niin muuten, Herbert sanoi. – Ajattelin tuossa pääsiäislomaa.

Hän vaiken.

Fabianin ilme muuttui kireäksi.

– Minähän olen sanonut, että minun pitää tehdä silloin töitä. Etkö voisi olla jankuttamatta pääsiäisestä?

– Hyvä on sitten.

– Hienoa, Fabian sanoi. – Nähdään muutaman tunnin päästä.

Ei asiasta kannattanut riidellä. Pääsiäislomasta tulisi supertylsä, eikä sille mahtaisi mitään.

Herbert ei voinut lakata ajattelemasta niittyaukealle syntynyttä kuoppaa. *Maanvajoama*. Kuulosti uskottoman coolilta. Fabian sai hänen puolestaan sanoa mitä halusi. Herbert menisi ehdottomasti katsomaan kuoppaa uudestaan. Hänellähän olisi koko pääsiäisloma aikaa...

Herbertin vatsa kurisi. Hän oli syönyt aamulla liian vähän. Ehkä hänen pitäisi käyttää luppoaika hyväkseen ja tehdä ranskanläksyt. Hän oli ryhtynyt opiskelemaan ranskaa joulun jälkeen. Fabian oli järjestänyt asian. Heillä oli sama isä, mutta eri äidit. Fabianin äiti oli ranskalainen. Fabian oli asunut Ranskassa koko lapsuutensa ja puhui ruotsia ranskalaisittain korostaen.

– Tunteja olisi vain kerran viikossa, Fabian oli sanonut. – Jos siis haluat.

Herbert oli halunnut. Hän oli käynyt ranskan-tunnilla joka tiistai koulun jälkeen. Kielikurssilla oli kymmenen ihmistä. Kaikki muut paitsi Herbert olivat aikuisia. Opettajan nimi oli madame Babette, ja hän oli erittäin tyytyväinen Herbertin edistymiseen.

– Sinä olet koko kurssin nopein oppimaan! madame Babette tapasi sanoa.

Herbert tykkäsi kovasti ranskanopettajastaan ja muista kielikurssilaisista. Häntä ei häirinnyt kielijutussa mikään muu kuin Fabian. Tai oikeammin sanottuna: hän ihmetteli, miksi Fabian halusi, että hän oppisi ranskaa. Eihän Herbertin ollut suoranaisten pakko osata sitä. Ei Ruotsissa ainakaan. Fabian oli sanonut, että haluaisi esitellä Herbertille ranskalaista elämänmenoa. Se huolestutti Herbertiä. Entä jos Fabian todellisuudessa ikävöi kotiin. Ehkä hän kaipasi ranskalaisia ystäviään ja halusi muuttaa takaisin Ranskaan.

Herbert pakottautui ajattelemaan jotakin muuta. Hän meni keittiöön ja otti kaapista leipää, meetvursia ja voita. Hän teki itselleen pari voileipää, pani ne lautaselle ja kaatoi lasiin maitoa.

Juuri kun hän oli haukkaamassa ensimmäistä leipää, hän näki jotakin ällöttävää. *Hämähäkkejä*. Ötökät

jököttivät hänen leivällään. Niitä oli kaksi. Hän ei ollut ikinä nähnyt yhtä isoja hämähäkkejä. Ne olivat aivan karvaisia. Niillä oli monta senttiä pitkät jalat. Herbert oli vähällä kiljahtaa ääneen, ja hän ponnahti pystyyn niin hätäisesti että maitolasi kellahti kumoon.

– Voi hitto!

Herbert otti keittiöpyyhkeen ja yritti estää maitoa valumasta lattialle. Kun hän vilkaisi jälleen lautaselle, hämähäkkejä ei enää näkynyt.

Herbert heitti pyyhkeen lattialle. Ehkä hän oli nähnyt väärin. Ne olivat varmaan olleet ihan tavallisia hämähäkkejä. Sellaisia, joita näkyi silloin tällöin työkaluvajassa ja talon vintillä.

Herbert noukki pyyhkeen lattialta. Se oli päätynyt oviaukon tuntumaan. Herbert katsoi pitkään keittiön kynnystä ja puri huultaan. Fabian oli jättänyt työkalulaatikon olohuoneeseen. Herbert meni hakemaan sen ja asettui lattialle istumaan. Hän alkoi varovasti irrottaa viimeistä jäljellä olevaa kynnystä.

*Nainen makasi mahallaan toinen käsi nyrkkiin
puristettuna. Hän ei liikkunut, mutta ystävykset
näkivät, että hän hengitti.*

Herbert painui kyykkyyyn naisen viereen.

- Hei, haloo? hän sanoi hiljaa.

Nainen avasi hitaasti silmänsä.

*- Varokaa, lapset, hän kähisi. - Pysykää
kaukana hirviöstä!*

Keskelle niittyä ilmestyy rankkasateella valtava
kuoppa. Sen pohjalta paljastuu vanha kellari,
vaikka Herbert ei muista koskaan nähneensä
taloa paikalla. Eldsalassa leviää myös kumma
lemu, ja kirkkomaalta löytyy haudasta kaksi tyhjää
arkkuu. Minne vainajat ovat kadonneet? Herbert
ja Sally tajuvat äkkiä olevansa suuressa vaarassa.
Ehtivätkö he pelastaa kotikaupunkinsa vielä
kerran, ennen kuin on liian myöhäistä?

*Muumiomysteeri on kolmas, itsenäinen osa huippu-
dekkaristi Kristina Ohlssonin Hirviötrilogia-
sarjassa, jossa ovat aiemmin ilmestyneet
Zombikuume ja Ihmissuden salaisuus.*

9 789510 445648

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-44564-8